

съ сичкото измѣненіе което докарватъ двѣ години, и особено на младо момиче, Пикильо рече: Тя е! Първото му желаніе бѣше, щомъ я видѣ, да са затече насрѣща ѝ, да я попита за младото Циганче, единичк्या му пріятель; но страхътъ, необъяснимъ единъ ерастъ, а може бы и предчувствіето на опасността която го ожидаше го спрѣхъ, и той останъ правъ задъ стола на капитанина, който не преставаще отъ да има очитъ си впити на Жуанита, която бѣ хубавица и достойна за вниманіе.

Но тя като не познаваше никого свиваше са страхливо до уйка си.

« Съднѣте, господине, и вый госпожице, рече капитанинътъ съ пріятенъ и вѣжливъ гласъ; съднѣте до благороднитъ тѣзи господари, които както и вый направихъ ми честь и доходъ да вечерѣтъ и да спѣтъ въ гостинницата ми! Момчета! донесете паницы, ножеве и вилкы! Ще ма простишъ да та попытамъ, кого имамъ честь да пріемъ тѣзи вечеръ, освѣтъ ако пытаньето ми е неприлично? »

— Никакъ, господине гостиннико! можъ да го кажъ съ благодареніе и лесно. . . . Азъ съмъ берберъ, наслаждавамъ са, смѣхъ да го рекъ, отъ нѣкоя почетъ между онѣзи, които държътъ сапуна и бръсничъ, и при сичката си завистъ моитъ събратія исповѣдватъ самы че съмъ първийтъ берберинъ въ Пампелуна, Абентъ-Абу, наричанъ Гонгарельо, за когото ще сте чували безъ сумѣніе да говорѣтъ ».

Капитанинътъ и другитъ си помръднхъ главитъ на долу въ знакъ на задоволеніе.

И Гонгарельо ги поздрави пріятно, испи една чаша вино, и слѣдоваше много бърже:

« Въобразете си, господа, има сега двѣ години, въ деня когато влѣзе царьтъ въ Пампелуна, станъ въ полза на привилегіитъ единъ видъ възстаніе, което никой не можъ да разумѣ никогы, нито онѣзи, които го измыслихъ; и ако бѣхте са случили да са намѣрите като мене между множеството. . . . »

— Намѣрихъ са, » отговори капитанинътъ, като изасукваше краищата на мустацитъ си.